

Orden, vil det være i høj Grad beklageligt. Jeg kan derfor heller ikke andet end takke den højtærede Justitsminister, fordi han har taget Sagen op, og bede alle Medlemmer af det høje Ting at gøre, hvad de kunne, for at faa den dreven igennem, fordi der næppe gives nogen anden Sag i Øjeblikket som mere end netop denne fortjener at blive det, og jeg tror ogsaa, at det vil lykkes, fordi jeg i det hele og store anser det foreliggende Forslag for at være godt og rigtigt. Hvad Hovedpunkterne i Forslaget angaar, er der væsentlig kun et Punkt, som jeg skal tillade mig at gøre en Henstilling ved. Det er ikke det, at der ikke oprettes et eget Departement; det er vist rigtigt, hvad den højtærede Justitsminister derom bemærkede i 1888, at hvis der skulde være et eget Departement med en Medicinaldepartementschef, skulde der ogsaa være et eget Ministerium, thi hvis der var to Departementschefer, hvoraf den ene var Læge og den anden Jurist, vilde det føre til jævnlig Karambolage mellem dem, og det vilde saa langt fra give Lægesagkyndigheden mere, at tværtimod den Departementschef, som var Læge, vilde komme til helt at handle paa Ministerens Ansvar, hvad jo en Departementschef gør. Det er efter min Mening det store Fortrin ved dette Forslag, at det bevarer et vist kollegialt Moment, hvad der, saa vidt mig bekendt, ogsaa ønskes af hele Lægestanden nu. Det er saa meget mere ønskeligt, som det er komplet umuligt at afgøre, hvad der skal være Genstand for sædvanlig administrativ Afgørelse, og hvad der helst maa afgøres af hele det samlede Raad. Og det er jo heller ikke nok, at der er et Raad til at give gode Svar, men der kræves ogsaa Sagkundskab til at spørge. Det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Oct. Hansen) gjorde i Fjor opmærksom paa, at man ikke altid havde Glæde af Sundhedskollegiets Afgørelser, skønt det var sammensat af dygtige og kyndige Mænd. Han troede, at det kom af, at der ikke altid blev spurgt paa rette Maade, og det finder jeg sandsynligt, altsaa af den Grund maa det i høj Grad hævdes, at der er en vis Forbindelse mellem Administrationen og det ubvidede Raad. Men det, som jeg er en lille Smule betænkelig ved, er det, om det konsultative Raad, som skal afgive Betænkninger og Responsa og ansille medicolegale Underøgelser, ikke er noget for lille, noget for snævert sammensat. Det er ikke min Mening, at det ubvidede Raad skulde være en Slags Repræsentation for Lægestanden, det indser jeg meget godt, der ikke kan være Tale om, da Lægestanden ikke er organiseret, og der allerede af den

Grund ikke kan stiftes nogen Repræsentation, som kunde tilnærmelsesvis fortjene Navn deraf, og jeg er heller ikke sikker paa, at det vilde være heldigt, at en saadan Repræsentation fik disse Afgørelser i sin Haand. Det er heller ikke det, at Raadet skulde være for lille til at afgøre disciplinære Ting, Embedsbesættelser o. s. v.; i den Henseende vilde Lægerne ikke blive værre stillede end andre Embedsmænd; men hvad jeg tænker paa, er den Slags Afgørelser, som f. Eks. Afgørelse af Tilregneligheds-spørgsmaal, alle disse Responsa og medicolegale Afgørelser, som tit kunne være af allerhøjeste Vigtighed, og som kunne gælde vedkommende Menneskers Lære og Liv, og Spørgsmaal, som under eventuelle epidemiske Forhold kunne have overordentlig Betydning for Land og Rige. Der er jeg bange for, at Raadet er vel lille. Det er af Sundhedskollegiet flere Gange blevet gjort gældende, naar der var Tale om at faa Kollegiet forandret og Tallet begrænset, at det var ikke nok, at der var nogle Videnskabsmænd, som vide Besked om, hvorledes en Sag i Almindelighed skal behandles, eller hvorledes den skal tages i visse givne Tilfælde. Der krævedes ogsaa et individuelt Skøn af videnskabelig dannede Mænd, der kræves en Slags Jurykendelse, et Navn, som absolut maa bestaa af flere. For at Svaret kunde blive saa korrekt og altsidigt som muligt, maa det fremkomme gennem Brydninger mellem Folk, som i de givne Tilfælde ere lige kompetente Dommere, lige sagkyndige Mænd. Det er kun paa den Maade, at man kan være nogenlunde sikker paa, at der kommer en altsidig, upartist og grundig Kendelse frem. Det forekommer mig nok, at der er noget deri, og at der derfor mulig kunde være Anledning til at gøre Raadet noget større. For et Lægemands Blik tilbyder sig straks det medicinske Fakultet saaledes, at enten Raadets Formand eller Ministeren skulde kunne tilkalde det, men om det ikke kan lade sig gøre, eller muligt er et mindre heldigt Forum, hvad er der saa i Vejen for, at vi i Stedet for 3 sætte 6, saa at altsaa 2 ere at tilkalde i hvert enkelt Tilfælde, og man ikke er udsat for, at vigtige Ting afgøres af en eneste sagkyndig. Det kunde jo godt være, at hverken Direktøren eller Medicinalraadene vare sagkyndige f. Eks. i Psykiatrien. Det er bedre, at 2 Mænd dele Ansvaret for saa vigtige Afgørelser. Jeg henstiller dette blot og bemærker udtrykkelig, at der for mit Vedkommende ikke kan være Tale om andet, end hvis den ærede Justitsminister ikke vil gaa ind derpaa, saa tager jeg gerne Forslaget,